

HÁRS ERNŐ

Temetők

I.

Láttam egynéhány híres temetőt:
 a tengerpartit Paul Valéryvel,
 s azt, mely Cestius gúlája mögött
 a párizsi Père Lachaise-zel rímel,
 oly sok nagy szellemnek nyújt pihenőt.
 A sor Shelley-től Gramsciig ível.
 A másik, melybe Chopin költözött,
 Musset fűzfájával üdíti fel
 a gyászt, mit gerjeszt a rengeteg érdem.
 Egyik sem bírt megrendíteni mégsem
 annyira, mint Monte Cassino lengyel
 sírjai, a nagy harc emlékeképpen,
 melyben oly sok ifjú remény veszett el –
 s melyekre kéken mosolyog a tenger.

II.

A verssorok is ilyen temetők,
 hol Lillák, Lollik alusszák örök
 álmukat, együtt Annákkal, Ginákkal.
 (A többitől, a soha senki által
 nem zengettől, érthetően irigyelve.)
 Az idő malma mindent tönkre őröl.
 Ezért kaparom tested ki a földből
 és mentem én is konok énekembe.
 Hogy ne legyen veszendő, könnyű préda,
 de ragyogjon, mint csillagfényű példa,
 azoknak, akik még szeretni tudnak.
 Új erőt adok a tétova bábnak,
 hogy ne torpanjon meg, ha nekivágnak
 lábai a szellemvilági útnak.

Kései Pygmalion

Miután többé nem vagy már egész,
 és kezdesz szerteporlani a földbe,
 mint mozaikot, rakosgatlak össze,
 hogy enyhüljön szemernyit a nehéz.

Beszél rólad valamely ismerősöd,
 kezembe akad néhány régi képed,
 olvasgatom önéletrajzodat,
 előkerül egy-két kitiüntetésed,
 vagy egyéb tárgyaid, mit emlékül őrzök –
 csupa apró vonás, hogy összeálljon
 az, ami voltál, s ami úgy hiányzik,
 hogy betemesse, mi helyedben ásít,
 az űrt, amelyben tengek nappal-éjjel.

Szemfényvesztő játék, szomorú balzsam,
 nem fordul meg, mi megfordíthatatlan,
 hiába küzd a fájó képzelet.
 Mégsem adom fel, mégiscsak csinálom,
 hátha, mint rég egy ciprusi királyon,
 hogy kései Pygmalion legyek,
 megkönyörülnek rajtam s visszaadnak –
 ha csak mint álmod – az égi hatalmak.